

A FÉNY ÜTEME

Emlékszel a fény ütemére az éjszaka húrján?
Oly rég vágytunk teutánad, Szabadság,
míg ujjaink végighúztuk, mint holmi gitáron,
a léckerítésen ...
S mindenik húrja e szót
énekelte: Kenyér,
és: Béke,
Szabadság!

Midőn felemeltük kezünket,
minden ujjunk hegyén egy-egy csillag világolt,
és a sötét meg az erdők,
a szürkék, a rejtve kesergők,
egyszerre fényleni kezdtek.

Midőn kinyitottuk szemünket,
az éjbe alig láhattuk az arcunk,
és első csókunk nemegyszer
a végső is volt
a tüskés drótkerítés közt.

Emlékszel a fény ütemére, a nyárra,
midőn a fasiszta éj — az utolsó —
hareba, rohamra küldte az osztályt,
és mi kigyúltunk, lelkesen: várva
a dolgozók hősi hadára? ...

Emlékszel a fény ütemére az éjszaka húrján?
Mint parton, úgy álltunk a járda kövén.
Ott voltunk, te meg én,
s ott voltak ők is, az ország
annyi nem ismert árboca, nagy fák,
és mind
égő reménnyel fellobogózva
jöttek elődbe, Szabadság!

KISS JENŐ fordítása

SZILÁGYI DOMOKOS

ŰRHAJÓSOK

Csak hálósák ugyan, de űrhajóshacukának is beillenek,
s bár viselője héthónapos csupán, a hasonlathoz bőven elég
e kor, e szép kor, melyben a gőgieselés a legillőbb ige —
űrhajós-hálósákban indul fiam az álmok csillagködeibe.

S itt újra szimbólumokba botlom, mint akármerre, ha elindulok.
Mert szimbólikus minden rügy és minden rakéta, jelképesek a
hernyótalpas traktorok,
a neonhomlokú mozik, melyek láttán az embernek mozi-lakni-kedve
támad,

szimbólikusak az emelőrudak, a nikkelezett gyermekágyak —

minden többet jelent, mint ami; a jelen jövővel vemhes,
s ez ad erőt mindannyiunknak a sietséghez s a türelemhez.

Csak hálózásak ugyan, de úrhajóshacukának is beillenék,
amelyben fiam alszik, a kezeslábas, villámzárás öltözék.
Húsz év múlva talán a Marsról fog lesajnálni engem s a többi
leendő öreget
— mert igazukat ritkán tudják elnézéssel párosítani a csipájuk-nyitó
gyerekek —,

de fő, hogy igazuk volt, van s lesz.

— Gyerünk tovább, világ, gyerünk
tovább, fiam,

pipáld le apádat, füttyölj rá, aki istene van,
ami nekem sok, neked közel se legyen elég —
és ez lesz életemben a legboldogabb vereség.

IOAN ALEXANDRU

ERDÉLY

Erdő erdő hátán Erdély
Erdeiben. Élj szerencsével
Köztük szülőfölded szavával
A helyen ahol örködnöd kell a forró nagyidőben.

A dombokon most az emberek
Szürethez látnak. Nagy kosarakba gyűjtik
A fürtöket és életük történeteiről napjairól
Éjszakáiról és óráiról mesélnek.
Nagy semmiségeket mondanak
Ez az ő életük sava-borsa
Hagyják sodortatni maguk az égaljról
Csorgó vizektől előntve fénybe vontan
Megnyugodva az alkonyat szélén
A szabadságban. A világ csupán
A falu küszöbe amelyet illedelemmel
Átléphetsz hogy összegyűjtsd a türelem
Harmatát hogy árnyékot ácsolj a napfényben
Hogy alászállj falud sorsába és váraozz.
Éber lesen váraozzik a szél a pásztori
Útkeresztződéseknél. A nyugvó föld
A hajnalt várja. Váraozzik a tó és a hazátlan
Sas: hogy az ember megtörje régi
Fogadalmát és keljen útra.
A domb útja a terhektől koptatott út
Erdély falvai között.
S a béke magva a levegőég
Termékenysége bölesőben sírdomb fölött
Ahova odalopakodhatsz váraozni
Ahol föllobbanthatsz a vér nyomaikat és virrasztva
Váraozva töprenghetsz.
A falvak kimennek a mezőre és a mezőről
A mindenségbe ereszkednek és ilyenformán
Az utak távolában gondolják maguk.